

paa Forslagstillerne troe, at Folketirken kan og maa gjøre Forbring, for i Fremtiden at bestaae. — Forøvrigt kan jeg kun glæde mig over den Modtagelse, vort Forslag har mødt her i Salen, og jeg kunde derfor have været meget tilbøielig til aldeles at frasalbe Ordet, thi jeg var igaar af den Formening, at det ærebe Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) saa grundigt og klart havde fremstillet Lovforslagets Fortrin og Nødvendighed og saa tydeligt havde godtgjort, at det Standpunkt, den ærebe Minister indtog, ligeoverfor denne Sag, var saa uholdbart som vel muligt, at jeg for Sagens Skyld kunde have ønsket, at der slet ikke var fremkommet Mere, men dette var ikke muligt; der kom Mere frem. Det ærebe Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (Holfstein) fik Ordet og holdt et Foredrag, som jeg ikke kan undlade at tage noget Hensyn til, ligesom ogsaa den ærebe Minister, da han senere havde Ordet, brugte Ytringer, hvortil jeg heller ikke kan undlade at tage Hensyn. Jeg skal visse, ikke komme ind paa det Tilfælde, som den ærebe Minister ikke nu ønsker videre behandlet, men, som den ærebe Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) nylig bemærkede, forvirrer det noget Discussionen, naar det, efterat man halvveis er kommen ind paa en Sag, og enkelte Medlemmer have udtalt sig om den, derpaa pludselig siges: Nu skal den fuldstændigt standse. Jeg skal kun tillade mig at sige, at det, der i den omtalte Trettesættelse til Præsterne har stødt allermest, efter hvad der er mig bekendt, er, at den, saavidt jeg har kunnet erfare, ikke oplyser — hvad den ærebe Minister heller ikke oplyste os om — hvilke Lovbestemmelser de paagjældende Præster have overtraadt, men det gaaer dog virkelig ikke an, at Kirkestyrelsen saaledes efter eget Godtbefindende bestemmer, hvad der skal kaldes kirkelig Orden og kirkelig Uorden. Den ærebe Minister syntes igaar at lægge en særdeles Vægt paa, at de paagjældende Præster vare mødte i Ornat, og jeg veed derfor ikke, om den ærebe Minister mener, at deres Forseelse

havde været mindre, hvis dette ikke havde været Tilfældet. Jeg troer ikke, at de kirkelige Love bestemme, i hvilke Tilfælde Præster maae møde i Ornat, men det veed jeg, at de møde i Ornat ved Gallataster og de kongelige Tafler. Jeg veed ogsaa, at det hidtil har været Præsterne tilladt, ja, at man endog har anseet det for deres Pligt, at møde f. Ex. i Mormon- og Baptistsforsamlinger, naturligvis for at imødegaae de fælske Lærdomme, som der i mange Retninger blive førte, men naar de paagjældende Præster ere mødte her, fordi de vare i fuld Overeensstemmelse med den Lærdom, den Prædiken og den Sang, der foredroges, indseer jeg virkelig ikke, hvori deres Forseelse har bestaaet, medens jeg meget vilde ønske at faae det at vide. Den ærebe Minister sagde igaar, at han stillede sig paa Kirkestyrelsens Standpunkt, hvilket er blevet angrebet fra forskjellige Sider her i Salen, men det forekommer mig at være et aldeles berettiget Standpunkt for den ærebe Minister, naar han kun, som Medlem af denne Kirkestyrelse og som staaende i Spidsen for den, altid holder sig den Kirkes Lære for Die, hvis Styrelse han er sat til at varetage, men det kan jeg ikke ret see, han gjør ved den Stilling, han indtager ligeoverfor det af os indbragte Forslag. Lad os stille os klart for Die, hvad Folgen vil blive i det Tilfælde, der her har været under Omtale, hvis den Tilladelse, hvorpaa der er andraget, nægtes. Den paagjældende Menigheds Medlemmer ere da udelukkede fra Folketirken, man ubeluffer da en Mængde af Folketirkens virkelig troe og hjertelige Medlemmer, medens Folketirken ellers ikke indlader sig paa at ubeluffe Nogensomhelst, idetmindste ikke, saavidt mig bekendt. Folketirken er, efter min Opfattelse, aldeles negativ; Enhver, som ikke er Medlem af noget andet Samfund, er Medlem af den, og den indlader sig ikke paa at forbre nogetsomhelst Positivt af sine Medlemmer. Man kan mundtiligt og skriftligt bekæmpe Folketirkens Tro og Bødhedsse, Led for Led, uden at den indlader sig paa derfor at ubeluffe Nogen af sin Midte.